

OPINIONS

Nº 152 - any 2023

Cabòries i preguntes a la maduresa

Després d'un dia en què uns quants fets m'han trasbalsat; m'assec davant l'ordinador perquè, escriure, em relaxa.

Malgrat que no sóc escriptora, ni pretenc que els meus escrits siguin un manual de res, sovint m'agrada expressar els meus pensaments, les meves cuites i les meves reflexions, donant un to de senzillesa i alhora d'autenticitat, fruit d'experiències, lectures, o qualsevol esdeveniment, antic o actual, que em sembla pot ser motiu de curiositat, d'interès o, per passar l'estona.

Mentre espero que les muses m'inspirin, reflexiono com dia a dia, he hagut de construir i anar modificant la meua personalitat perquè vaig ser educada amb una sèrie de prejudicis religiosos, familiars, polítics i socials, que no s'havien de transgredir, encara que anessin contra els meus desitjos i les meves aspiracions, perquè podien ser castigats "aquí" o "allà".

Després, a mesura que va anar passant el temps, em vaig adonar que transgredir normes sense fer mal a ningú, no em feia sentir cap mena de culpabilitat. Les realitats de la vida amb les què et vas trobant, són un gran aprenentatge que m'ha ajudat a saber destriar allò que està bé, d'allò que està malament i, arribat el moment, actuar en conseqüència.

Actuacions que, generalitzant, moltes vegades només es basen en l'ambició de conquerir i conservar un prestigi professional o en demostrar possessions materials, malgrat el temps, l'estrès i les tensions que comporta. Aquesta manera de fer, ¿ens fa oblidar que tenim un "esperit", el qual hem de cuidar si no volem experimentar un buit interior que es manifesta amb insatisfacció, desassossec i, fins i tot tristesa?

Aquesta falta de tranquil·litat, ¿pot ser deguda al fet que s'està deixant de banda les emocions i els sentiments que poden complaure l'esperit? Segons les estadístiques, l'índex de suïcidis actual a les societats que només basen el seu benestar en coses material és molt més elevat que els dels nostres avantpassats. Una constatació que podria ser un mal averany de cara al futur.

Emocions... Sentiments... la diferència és molt subtil, però, filant prim, són diferents.

Se sent una emoció, quan de sobte un fet, veure algú, sentir una veu, una olor, un petit contacte, provoca canvis fisiològics, com: palpitations, bloqueig mental, papallones a l'estómac... Característiques que són personals, íntimes i que ningú pot experimentar per nosaltres.

Un sentiment no ve de sobte. Necessita més temps. S'arrela i es va desenvolupant podent-se experimentar de dues maneres: en solitud com la nostàlgia, la gelosia, la culpabilitat, l'enyor, l'esperança, la por... o compartit: l'amistat, la gratitud, la tendresa, l'afecte, la comprensió, la tolerància, l'amor i el desig, per citar-ne uns quants.

Tots els sentiments són importants, però n'hi ha dos que, per les seves repercussions, caldria destacar: la por i el desig.

La por: un sentiment desagradable, que acostuma a avisar d'un possible perill, tant material com emocional.

Por a invertir diners en un negoci perquè pot anar malament. Por a perdre la salut, la feina, el poder social, polític o religiós. Por a la mort. Por a perdre algú estimat. Por a manifestar sentiments que poden anar contra normes establertes. Por a ser rebutjats. Por a sortir de l'armari i enfrontar-se a la veritat d'aquell nucli íntim, ocult i desat amb pany i forrellat. Pors que s'amaguen sota una màscara perquè dona més seguretat i protegeixen d'un risc a vegades real, a vegades imaginari. Pors... que van aïllant a qui les pateix.

¡Quantes pors ens tenallen!

Diuen que la por guarda la vinya, però no deixa de ser un gran obstacle per fer realitat els nostres somnis i poder gaudir de moments que podrien ser meravellosos i inolvidables.

Les pors són importants, però hi ha un altre sentiment que també pot condicionar la vida: el desig.

Segons el filòsof grec Aristòtil, només hi ha una força que tot ho mou: el desig. Un sentiment ampli i complicat perquè s'estén a tots els camps de la vida.

Ara bé: quan el desig és libidinós, encara que sigui de curta durada, on les il·lusions i les fantasies juguen un gran paper i que es manifesta trencant la quotidianitat i l'aïllament a què estem sotmesos, tot i que pot fer patir i sentir-nos atrapats, vulnerables, i, inclús pot arribar a afectar els nostres valors; s'ha de tenir molta força de voluntat per renunciar-hi perquè fa vibrar el cos i l'ànima, amb una intensitat, que altres sentiments no ho aconsegueixen.

Finalment, el desig pot arribar a ser tan poderós que pot afectar notablement el nostre seny i la nostra equanimitat.

Cloenda

La vida sense gaudir d'emocions i sentiments no val gran cosa, i, en aquest context, també juguen un paper molt important: l'esperança i l'amor.

L'esperança, com un estat d'ànim optimista basat en l'expectativa de resultats favorables terrenals o espirituals, que dona un sentit a la vida.

L'amor. Quantes coses s'han escrit i s'escriuran sobre ell perquè ens fa sentir agosarats, i invulnerables. Tant se val els camins que s'hagin de recórrer i els obstacles que s'hagin de superar, ens dona el coratge suficient per a vèncer-ho tot.

Desitjos, amors de ficció, amors platònics, vincles reals o imaginaris que no deixen de ser la manifestació de la necessitat d'estimar i de ser estimats, de ser escoltats i compresos, de ser acaronats, de sentir-nos entremig d'uns braços protectors que ens serveixen de refugi per aixoplugar-nos i plorar sense vergonya quan ens sentim esmicolats o la solitud ens empresona. Abraçades d'aquelles que escalfen el cor.

Que sapiguem, de vida només n'hi ha una. Així doncs, ¿Per què no deixem que transcorri sense pors i gaudint de totes les emocions i els sentiments que es presenten, sense posar-hi obstacles?

Maria Mercè Usón